

Níže uvádíme výňatky z Evolovy knihy ‚Imperialismo Pagano‘ a její německé verze ‚Heidnischer Imperialismus‘. První kapitola má v obou vydáních stejný název: ‚My antievropané‘. Je rozdělena do různých pododdílů: v obou verzích se první pododdíl nazývá ‚Evropská dekadence‘, a části, které jsou v německé verzi vyškrtnuty, jsou zde označeny kurzívou, části k německé verzi přidané jsou označeny tučně a odlišnosti jsou označeny v závorkách (v textu, z něhož tento český překlad vychází, se žádné pasáže psané kurzívou ani tučně neobjevují – pozn. překl.). Druhý pododdíl se v originálu nazývá ‚Fašismus jako antievropa‘ a v německém vydání ‚Nový symbol‘; zde je odlišností mnoho a jsou tak významné, že uvádíme obě verze.

‚Imperialismo Pagano‘ bylo vydáno roku 1928, pár měsíců před uzavřením Lateránských dohod mezi Itálií a katolickou církví v únoru 1929. Jak zhodnotil autor předmluvy posledního vydání ‚Imperialismo Pagano‘ (Mediterranee, 2004) : „[Tato] brožura Julia Evoly, která zestručňuje a kombinuje několik článků, jež se poprvé objevily v letech 1926-27, byla původně míněna jako varování fašismu ohledně této události (tj. Lateránských dohod – ed.), která dle autorova názoru hrozila, že přistříhne křídla imperiálnímu potenciálu Mussoliniho režimu. Nebyl to pouze osobní apel, ale rekapitulace názorů vysoce heterogenního esoterického a pohanského světa, který se vytvořil z podnětu skupiny UR a který v Dohodách spatřoval pro fašistickou Itálii konec veškeré naděje na možné fašistické potvrzení duchovních hodnot neslučitelných s křesťanskou a konkrétně katolickou nadvládou. Toto dílo musí být chápáno v tomto kontextu, ale zároveň jako jednoznačná výzva Ducemu a všem „fašistům hodných toho jména“, kterou Evola jednoznačně napsal „ve formě volání do zbraně“. Je to tudíž neobyčejně polemická esej, která otevřeně čelí problémům, a je napsána tak prudkým a neústupným stylem, jak je to jen možné u třicátníka, pro něhož „Fašismu nebylo dost“, jak napsal o dva roky později v časopise ‚La Torre‘. Toto dílo provádí přísnou kritiku na logické, politické, filozofické a náboženské úrovni, kritiku všech těch hodnot, všech těch okolností, všech těch mýtů, které dle Evoly brání fašismu a jeho vůli oživit národ a stát, jeho potřebě být ‚imperiální‘: na jedné straně demokracie, liberalismu, komunismu, nepochopeného evropanství a západáctví; na druhé straně křesťanství (ne pouze katolicismu) jako ‚oficiálního náboženství‘“.

Vydání ‚Imperialismo Pagano‘ vyvolalo tak prudké spory, že Evola, který v té době spolupracoval s oficiálními fašistickými časopisy, byl na několik let víceméně umlčen, dokud roku 1933 nebyl vydán německý, přepracovaný a upravený překlad tohoto díla. V roce 1959 se Julius Evola v článku magazínu ‚L’Italiano‘ oficiálně postavil proti dalšímu publikování

„Imperialismo Pagano“; až do své smrti roku 1974 svůj názor nezměnil a svůj odpor opakoval. Vyjádřil se k tomu ve své autobiografii „Il Cammino del Cinabro“. Vysvětlení není příliš přesvědčivé. Ve skutečnosti není v „Imperialismo Pagano“ nastíněna jediná idea, kterou by nebylo možno znovu nalézt v jeho pozdějších dílech, od „Maschera e Volto dello Spiritualismo contemporaneo“ („Maska a tvář současného spiritualismu“) (1932) k „Revoltě proti modernímu světu“ (1934), „Lidem uprostřed ruin“ (1953) a „Jízdě na tygru“ (1961) či dokonce, pokud jde o kritiku fašismu a nacionálního socialismu, v různých vydáních „Fašismu z pravého pohledu“ (1964-1970).

Z toho, co je nám známo z odpovědi psané Evolou jménem redakce časopisu Ur a Krur na obviňování, vznášená proti článkům této skupiny časopisem Ignis, je skutečnost, že „Imperialismo Pagano“ bylo mimo jiné míněno jako „duševní operace“ fašismu.

Evropská dekadence

Západní civilizace potřebuje kompletní obnovu, nebo se dříve či později zhroutí.

Uskutečnila nejuplněnější překroucení logického řádu věcí.

Vláda hmoty, zlata, stroje, čísla již v sobě nemá dechu, ani svobody, ani světla.

Západ ztratil smysl pro vládnutí i poslušnost.

Ztratil smysl pro Čin i Rozjímání.

Ztratil smysl pro hierarchii, pro duchovní sílu, pro člověko-bohy.

Již nezná podstatu. Pro západního člověka již není živým tělem, tvořeným symboly, bohy a rituálními gesty – [„skvělým kosmem“ místo „harmonii, kosmem“] harmonií, kosmem, v němž se člověk volně pohybuje jako mikrokosmos v makrokosmu: naopak se rozložil na neprůhlednou a osudovou vnějškovost, mystérium, které se profánní vědy snaží ignorovat prostřednictvím svých zákonků a hypotéziček.

Západ již nezná Moudrost: již nezná majestátné ticho těch, kteří se ovládali, radostný klid proroků, překrásnou sluneční realitu těch, v nichž se idea stala krví, životem a silou. Moudrost byla vytlačena rétorikou „filozofie“ a „kultury“, vládou učitelů, novinářů, sportovců; plánů, programů a proklamací. Podlehl sentimentální, náboženské, dobročinné kontaminaci a rase lidí pěkných slov, kteří pobíhají jako šílení a oslavují „stávání se“ a „zážitek“, protože ticho a rozjímání jim nahání strach.

Západ již nezná Stát: Stát-hodnota, Impérium, jako syntéza duchovnosti a vznešenosti, jako cesta k „nadsvětu“, jaký oslnivě zářil od [„jaký byl znám velkým starověkým civilizacím od“ místo „jaký oslnivě zářil od“] Číny k Egyptu, od Persie k Římu a západní Římské říši, byl zdolán buržoazní bídou víry otroků a kupčků.

To, co je válka, jakožto hodnotu samu o sobě nadřazenou pouhému vítězství či porážce, jako onu hrdinskou a posvátnou stezku k duchovnímu naplnění, velebenou v Baghavadgítě bohem Krišnou [„proto je nebeský pobyt u Ódina ve Valhale privilegiem hrdinů padlých na bitevním poli; v islámu je džihád, ,svatá válka‘, shodná s ,božskou cestou‘; v árijské Indii je válečník na stejné úrovni s asketou, a v klasickém starověku je mors triumphalis pojímáno jako vítězství nad smrtí“ místo „velebenou v Bhagavadgítě bohem Krišnou“] – co taková válka je, tito strašní evropští ‚aktivisté‘ již neví, již neznají válečníky, ale pouze vojáky, a rozmíška jim již stačila k zastrašování a nucení k rétorice humanismu a patosu, či ještě hůře, k vychloubačnému nacionalismu a d’Annunzianismu [„k rétorice humanismu, pacifismu a sentimentalismu“ místo „k rétorice humanismu a patosu, či ještě hůře, k vychloubačnému nacionalismu a d’Annunzianismu“].

Evropa ztratila svou jednoduchost, ztratila svou středovost, ztratila svůj život. Zlo demokracie [„Zlo demokracie a semitský jed“ místo „Zlo demokracie“] ji naskrz rozežírání, od jejích kořenů k jejím květům, stejně jako zákon, vědy a spekulativní myšlenka. Vůdcové – bytosti, které se odlišují ne násilím, svým zlatem [„žízni po penězích“ místo „svým zlatem“], schopnostmi vykořisťovatelů otroků, ale naopak svými nesnižitelnými kvalitami života [„neochvějnými a transcendentními kvalitami života“ místo „svými nesnižitelnými kvalitami života“], žádní neexistují. Evropa je velké bezvýznamné tělo, které se zalévá potem a je nepokojné kvůli úzkosti, jíž si nikdo neodvažuje vyjádřit [„které je posedlé a vyčerpané úzkostí, jíž si nikdo neodvažuje vyjádřit“ místo „které se zalévá potem a je nepokojné kvůli úzkosti“], jehož krví je zlato, jehož masem jsou stroje, továrny a zbraně, jehož mozkem je stránka novin – mohutné tělo, jež se zmítá a převrací [„beztvaré tělo, jež se neklidně zmítá“ místo „mohutné tělo, jež se zmítá a převrací“], hnáno temnými a nevypočitatelnými silami, které nesmiřitelně rozdrť každého, kdo se pokusí proti němu postavit či jen uniknout z jeho pout.

Toho všeho je schopna velebená západní ‚civilizace‘. Toto je chvástavý důsledek pověry o ‚postupu‘ – za Římskou říši (*), za starověký Východ, za velký Oceán [„za římskou imperialitu, dórskou Helladu a všechny ostatní významné původní civilizace Árijců“ místo „za Římskou říši, za starověký Východ, za velký Oceán“].

A každý den se utahuje oprátka kolem těch, kteří jsou ještě schopni velké averze a velké vzpoury.

Fašismus jako antievropa [Imperialismo Pagano’]

Může být fašismus základem pro obnovu antievropy?

Je dnes fašismus schopen takového stupně uvědomění, jenž je pro tento úkol nezbytný?

Fašismus povstal zezdola, z nejasných potřeb a brutálních sil, které rozpoutala válka v Evropě. Fašismus se živil kompromisy, rétorikou a bezvýznamnými ambicemi bezvýznamných lidí. Organismus státu, který ho vytvořil, je často nejistý, těžkopádný, násilný, omezený a není prost nejasností.

Nicméně, pokud se dnes rozhlédneme kolem sebe, po úpadku dvou států – Ruska a Německa – které si zachovaly zbytky hierarchických hodnot, i když pokřivených a materializovaných, shledáváme my na Západě, že fašismus je naším jediným důvodem k naději.

Fašismus za všech okolností vytvořil tělo. Toto tělo však stále postrádá duši; a tato duše – a nadřazený akt, který ho může ospravedlnit, doplnit, přinutit ho skutečně se postavit jakožto princip proti všemu evropskému – jen tato duše, jak jsme uvedli jinde, toho může dosáhnout, pokud fašismus prostřednictvím radikálního, opravdového a absolutního převratu učiní nový skok právě opačným směrem, než je ‚normalizace‘ a zburžoaznění, které jím nyní začínají postupovat. Musí se mu podařit oživit nevšední řád meta-ekonomických a meta-politických hodnot.

Nesmí to však dát podnět k nedorozuměním. Fašismus v podstatě vyrostl na mladistvých, rázných silách připravených na cokoliv, odolných vůči abstrakcím doktrín, odolných vůči chorobě ‚kultury‘. Toto je živé jádro a ti, kteří se dnes začínají znepokojovali kvůli ‚filozofii fašismu‘ a ‚fašistické kultuře‘, jsou sami symptomy úpadku či alespoň odklonem od směru, jímž se fašismus musí ubírat, aby hlásal něco skutečně nového, opravdovou revoluci, jakožto opak těch, o nichž lze s ironií říci: „plus ça change, plus c'est la même chose“.

Ne. Fašismus musí zůstat antifilozofický, pevně a odhodlaně. A navíc musí při svém prosazování se smést špinavou krustu prázdných řečí, sentimentality, moralizování a pokrytecké religiozity, již Západ vše zastřel a humanizoval. Je nezbytné, aby někdo – třeba i barbar – konečně vtrhnul do chrámu, aby vyhnal jako korupčníky všechny ty, kteří v ‚civilizované‘ Evropě slavili úspěch s monopolizováním ‚Ducha‘, Dobra a Zla, Vědy a Božského, a prohlásili se za jejich propagátory, kdežto ve skutečnosti znají jen hmotu a to, co slova, strach a pověra navrstvily nad hmotou.

Tomu všemu musí být řečeno: ‚Dost!‘, aby mohli nějakí lidé alespoň znovu získat zpět dlouhé cesty, dlouhé nebezpečí, dlouhý pohled a dlouhé ticho; aby mohl vát vítr z otevřeného moře – onen vítr STŘEDOMOŘSKÉ TRADICE – který probudí sputaný lid Západu.

Anti-filozofie, anti-sentiment, anti-literatura, anti-náboženství: toť předpoklad. Dost! Toto musí být řečeno estetismům a idealismům: dosti žízni duše, která sobě tvoří semitského boha k zbožňování a úpěnlivým prosbám; již dosti potřeby, která svazuje bídné lidi ve společné závislosti ve jménu soudržnosti, kterou každý z nich postrádá.

Postoupit dál a nad toto všechno s čistými silami, které tedy budou muset splnit úkol, který přesahuje ‚politiku‘, přesahuje společenský zájem, a který musí ignorovat hlučný projev a povrchní ozvěnu, a který je takový, že materialistická síla, která chvěje věcmi i lidmi, již neslouží cíli.

My v Itálii musíme skrze tvrdou disciplínu, neochvějné sebeovládání, vážnost a jednoduchost vytvořit v tichu energickým a dychtivým snažením jednotlivců elitu, v níž se znovu probouzí k životu Moudrost, ona starožitnost, jež je nevyjádřitelná, jež povstává v hermetickém a pythagorejském tichu, jež žije z nadvlády smyslů a duše, a neprojevuje se prostřednictvím

argumentů a knih.

Musíme se probudit do obnoveného, oduševnělého a ostrého vnímání světa, ne jakožto filozofického konceptu, ale jako něčeho, co pulsuje v rytmu naší vlastní krve: vnímání světa jakožto moci, jakožto svižného a svobodného rytmického tance Šivy; vnímání světa jakožto posvátného aktu (Véda). Toto vnímání vytvoří silné, tvrdé, aktivní, sluneční, středomořské bytosti, bytosti učiněné ze síly a pouze síly, otevřené tomuto smyslu pro svobodu a velikost, tomuto dýchání kosmu, o němž ‚mrtví‘ tolik blekotali, ale jemuž málo rozuměli.

Proti profánní, demokratické a materiální vědě, vždy relativní a podmíněné, otroku nepochopitelných jevů a zákonů, němé pokud jde o hlubokou realitu člověka, musíme probudit – v této elitě – posvátnou, vnitřní, skrytou, tvořivou vědu iniciační, vědu sebenaplnění a pozvednutí se, vědu, která vede k okultním silám, jež ovládají náš organismus a ona nad nimi vytváří nadvládu, aby se ne jako v mýtu, ale v nejpozitivnější skutečnosti, rodili lidé znovu jako bytosti silnější než zákony těla a podmínky prostoru a času.

Pak vzniknou vůdcové, rasa vůdců. Neviditelní vůdcové, kteří netlachají a nepředvádí se, ale konají přesvědčivě a mohou učinit vše. Pak bude existovat v Evropě centrum – v této Evropě bez centra.

Je zcela chybné nazývat problém hierarchie jinak než jako problém vytvoření vůdců, zcela individuální a vnitřní problém. Hierarchie existuje pouze, když je nějaký vůdce, a ne naopak.

Je zcela chybné představovat si, že říše může být zbudována na základě ekonomických, vojenských, průmyslových či dokonce ‚ideálních‘ faktorů. Impérium je dle iránských a římských konceptů něco transcendentního, a může ho být dosaženo pouze těmi, kteří mají moc přesáhnout životy bezvýznamných lidí a jejich tužeb, jejich národní pýchy, jejich ‚hodnot‘ a jejich bohů.

Tomuto staří rozuměli, když své císaři prohlašovali za bohy, když spojovali královskou důstojnost a duchovní důstojnost. Budou tomu rozumět mladí barbaři, kteří se odvážili znovu vyvolat Orla a Svazky prutů? Budou rozumět, že není jiné alternativy, že toto je jediná podmínka, díky níž jejich ‚revoluce‘ nemůže být jen bezvýznamnou, podružnou událostí v nedůležitém národě, ale zárodkem návratu Říma, prvního světélka v husté mlze evropského úpadku a principem skutečné obnovy?

Nový symbol [‚Heidnischer Imperialismus‘]

Je v tomto temném světě ještě možné dosáhnout osvobození a obrození?

Je dnes Evropa schopna takového stupně uvědomění, jenž je pro tento úkol nezbytný?

Nenechme se mýlit: teprve až porozumíme velikosti úkolu, budeme schopni konat. Musí se vzít na vědomí hrozná realita zničujícího duchovního procesu, jehož kořeny spočívají téměř na počátku prehistorie, jehož kulminující fáze splývají s těmi, které dnešní lidé vyzdvihují

jakožto své civilizační hodnoty, a jejich vlivy se nyní projevují ve všech oblastech myšlení a konání.

Není to otázka kompromisů a přizpůsobování. Je zapotřebí síly nového středověku - vnitřní i vnější vzpoury barbarské čistoty. Filozofie, ‚kultura‘, každodenní politika: nic takového. Není to otázka obrácení se na druhou stranu této postele agónie. Je to otázka toho, konečně procitnout a vstát.

Tu a tam stále existují lidé, v nichž žijí vzpomínky na starou vznešenost, kteří jsou jako jedinci neklidní a cítí potřebu reagovat, někdy v této sféře kultury, někdy v oné. Co musí být vyvoláno zpět do vědomí těchto roztroušených lidí, než bude pozdě, je velikost neznající omezení a osobní zájmy, které je nyní vysilují. Neúprosné jednání musí zajistit, že se jejich nejčistší síla ukáže nezdolnou, připravenou rozbít špinavou krustu prázdných řečí, sentimentality, moralizování a pokrytecké religiozity, jíž Západ vše zastřel a humanizoval.

Ten, kdo vchází do chrámu, ať už má sebevíc z barbara, má nesporně povinnost vyhnat jako korupčníky všechny ty, kteří v ‚civilizované‘ Evropě slavili úspěch s monopolizováním ‚Ducha‘, Dobra a Zla, Vědy a Božského, a prohlásili se za jejich propagátory, kdežto ve skutečnosti znají jen hmotu a to, co slova, strach a pověra navrstvily nad hmotou.

Tomu všemu musí být řečeno: „Dost!“, aby mohli nějakí lidé alespoň znovu získat zpět dlouhé cesty, dlouhé nebezpečí, dlouhý pohled a dlouhé ticho; aby mohl znovu vát vítr z otevřeného moře - vítr původní nordické tradice - která probudí spáče na Západě.

Anti-filozofie, anti-humanitářství, anti-literatura, anti-‚náboženství‘, toť předpoklad. Dost! Toto musí být řečeno estetismům a idealismům; dost! Žízni duše, která sobě tvoří semitského boha k zbožňování a úpěnlivým prosbám; již dosti potřeby, která svazuje bídné lidi ve společné závislosti ve jménu soudržnosti, kterou každý z nich postrádá.

Musíme postoupit dál a nad toto všechno s čistými silami, jež tedy budou muset splnit úkol, který přesahuje ‚politiku‘, který přesahuje společenský předsudek, který musí ignorovat hlučný projev a povrchní ozvěnu, a který je takový, že materialistická síla, která chvěje věcmi i lidmi, již neslouží cíli. V tichu musíme skrze tvrdou disciplínu, rozvážnost a zdolávání sebe samých vytvořit vytrvalým a dychtivým snažením jednotlivců elitu, v níž bude znovu žít ‚sluneční‘ Moudrost: ona starožitnost, jež je nevyjádřitelná, jež povstává z hlubin smyslů a duše, a jež se nevyjadřuje argumenty a knihami, ale tvořivými činy.

Musíme se probudit do obnoveného, oduševnělého a střízlivého vnímání světa, ne jakožto filozofického konceptu, ale jako něčeho, co pulsuje v rytmu naší vlastní krve: vnímání světa jakožto moci, vnímání světa jakožto rytmu, vnímání světa jakožto posvátného aktu. Toto vnímání vytvoří silné, tvrdé, aktivní, sluneční, středomořské bytosti, bytosti učiněné ze síly a pouze síly, otevřené tomuto smyslu pro svobodu a velikost, tomuto dýchání kosmu, o němž ‚mrtví‘ tolik blekotali, ale jemuž málo rozuměli.

Proti profánní, demokratické a materiální vědě, vždy relativní a podmíněné, otroku

nepochopitelných jevů a zákonů, hluché k nehlubší realitě člověka, musíme probudit – v této elitě – posvátnou, vnitřní, skrytou a tvořivou vědu, vědu sebenaplnění a ‚pozvednutí se‘, vědu, která vede k okultním silám, jež ovládají náš organismus a spojují se s neviditelnými kořeny rasy a věcí samotných, a která nad těmito silami vytváří nadvládu; aby se ne jako v mýtu, ale v nejpozitivnější skutečnosti, rodili lidé znovu jako bytosti, které již nenáleží ‚životu‘, ale nyní již ‚více než životu‘, a jsou schopny transcendentních skutků.

Pak tu budou vůdcové, rasa vůdců. Neviditelní vůdcové, kteří nemluví a neukazují se, ale jejichž konání nezná odporu a mohou učinit vše. Pak bude existovat v Evropě centrum – v této Evropě bez centra.

Je zcela chybné si myslet, že můžeme dosáhnout obnovy, pokud nebude obnovena hierarchie, to jest, pokud nezavedeme vyšší zákon, nadřazený řád, který může nalézt potvrzení pouze v živé realitě vůdců, nad nižšími formami, spojenými se zemí a hmotou, člověkem a člověčím.

Je také zcela chybné věřit, že Stát může být něčím jiným než civitas diaboli, pokud se neoživí jako Impérium, a je také chybné chtít zbudovat ono Impérium na základě ekonomických, vojenských, průmyslových či dokonce ‚intelektuálních‘ či nacionalistických faktorů. Impérium je dle původní koncepce, zakořeněné v Tradici, něčím transcendentním, a může ho být dosaženo pouze těmi, kteří mají moc přesáhnout životy bezvýznamných lidí a jejich tužeb, jejich sentimentu, jejich národní pýchy, jejich ‚hodnot‘ a jejich bohů.

Tomuto staří rozuměli, když na vrcholu své hierarchie uctívali bytosti, v nichž se královská podstata snoubila s posvátnou, v nichž světská moc byla prostoupena duchovní autoritou podstaty ‚již ne lidské‘, nositele tajemné a nezdolné síly ‚vítězství‘ a ‚šťěstěny‘; kdy v každé válce ožíval kus ‚svaté války‘, něco univerzálního, něco ohromujícího, co oslovovalo a organizovalo vše s čistotou a nevyhnutelností velkých sil přírody.

Budou tomu rozumět ti, kteří stále mohou či stále chtějí klást odpor? Budou rozumět tomu, že není jiné alternativy? Že není jiný duch, ať už v jiných formách či jiných podobách, který musí být probuzen? Že toto je jediná podmínka, díky níž jejich ‚revoluce‘ může být něčím více než triviální, podružnou událostí v jednom národě, může se stát univerzálním konceptem, prvním paprskem světla v ‚temném věku‘ – západní kali-yugi (stádium hinduistického cyklu světa, doprovázeného ztrátou identity a vzestupem kolektivismu – pozn. překl.), a principem skutečné obnovy, jediného možného obrození?

Původně vyšlo na stránkách Evola as he is: **Heathen Imperialism (Excerpts)**. Český překlad Wolf.